



Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 28ης Νοεμβρίου 2013*

«Αναίρεση — Πρόσβαση στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων — Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 — Εξαιρέσεις από το δικαίωμα προσβάσεως — Άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', πρώτη και τρίτη περίπτωση — Δημόσια ασφάλεια — Διεθνείς σχέσεις»

Στην υπόθεση C-576/12 P,

με αντικείμενο αίτηση αναίρεσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 3 Δεκεμβρίου 2012,

Ivan Jurašinić, κάτοικος Angers (Γαλλία), εκπροσωπούμενος από την N. Amara-Lebret, avocate,

ανααιρεσείων,

αντίδικος κατ' αναίρεση:

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από την K. Pellinghelli και τον M. B. Driessen,

καθού πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από A. Tizzano (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger και S. Rodin, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την αίτησή του αναίρεσεως, ο I. Jurašinić ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 3ης Οκτωβρίου 2012, T-465/09, Jurašinić κατά Συμβουλίου (στο εξής: ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

την προσφυγή του με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 21ης Σεπτεμβρίου 2009 (στο εξής: επίδικη απόφαση) περί χορηγήσεως μερικής προσβάσεως σε ορισμένες εκθέσεις που συνέταξαν οι παρατηρητές της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ήσαν παρόντες στην Κροατία, στην περιοχή του Knin, μεταξύ της 1ης και της 31ης Αυγούστου 1995 (στο εξής: εκθέσεις).

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Το άρθρο 2, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), προβλέπει ότι:

«Τα ευαίσθητα έγγραφα κατ' άρθρο 9, παράγραφος 1, υφίστανται ειδική μεταχείριση, σύμφωνα με το εν λόγω άρθρο.»

- 3 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού αυτού έχει ως εξής:

«Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε ένα έγγραφο, η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία:

α) του δημόσιου συμφέροντος, όσον αφορά:

— τη δημόσια ασφάλεια,

[...],

— τις διεθνείς σχέσεις,

[...]».

- 4 Το άρθρο 9 του εν λόγω κανονισμού, με τίτλο «Επεξεργασία ευαίσθητων εγγράφων», ορίζει, στην παράγραφο του 1, τα εξής:

«Ευαίσθητα έγγραφα είναι τα έγγραφα που προέρχονται από τα θεσμικά όργανα ή τους οργανισμούς που ιδρύουν, από τα κράτη μέλη, τις τρίτες χώρες ή διεθνείς οργανισμούς, τα οποία διαβαθμίζονται ως “TRÈS SECRET/TOP SECRET”, “SECRET” ή “CONFIDENTIEL” σύμφωνα με τους κανόνες των σχετικών οργάνων οι οποίοι προστατεύουν βασικά συμφέροντα της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή ενός ή περισσότερων κρατών μελών της στους τομείς που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', και κυρίως στους τομείς της δημόσιας ασφάλειας, της άμυνας και των στρατιωτικών υποθέσεων.»

Το ιστορικό της διαφοράς

- 5 Με επιστολή της 4ης Μαΐου 2009, ο, I. Jurašinić, στηριζόμενος στην ιδιότητά του ως πολίτης της Ένωσης, γαλλικής ιθαγενείας, ζήτησε, βάσει του κανονισμού 1049/2001, από το Συμβούλιο να του επιτρέψει την πρόσβαση σε 205 εκθέσεις, καθώς και στα έγγραφα που έχουν καταχωρισθεί ως «ECMM RC Knin Log reports» και τα οποία συντάχθηκαν στο πλαίσιο αποστολής επιτήρησης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας στην Κροατία (στο εξής: ECMM) η οποία πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων στην πρώην Γιουγκοσλαβία.
- 6 Το Συμβούλιο, με την επίδικη απόφαση, επέτρεψε μόνο μερική πρόσβαση σε οκτώ εκθέσεις.

- 7 Το Συμβούλιο δικαιολόγησε την άρνησή του να γνωστοποιήσει τα καταχωρισθέντα ως «ECMM RC Knin Log reports» έγγραφα επικαλούμενο τον λόγο ότι δεν κατείχε κανένα έγγραφο που να έχει καταχωρισθεί με τον προσδιορισμό αυτόν.
- 8 Όσον αφορά τις λοιπές εκθέσεις των οποίων ζητήθηκε η γνωστοποίηση, το Συμβούλιο επικαλέστηκε ως λόγους της αρνήσεώς του να τις δημοσιοποιήσει τις εξαιρέσεις που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.
- 9 Ειδικότερα, το Συμβούλιο εκτίμησε, καταρχάς, ότι η δημοσίευση του συνόλου των εκθέσεων θα έθιγε τα συμφέροντα της Ένωσης, θέτοντας σε κίνδυνο τις διεθνείς σχέσεις τόσο της Ένωσης όσο και των κρατών μελών της με την οικεία περιοχή της Ευρώπης, καθώς και τη δημόσια ασφάλεια, ιδίως την ασφάλεια και τη σωματική ακεραιότητα των παρατηρητών, των μαρτύρων και των άλλων πηγών πληροφοριών, των οποίων η ταυτότητα και οι εκτιμήσεις θα αποκαλύπτονταν με τη γνωστοποίηση των επίμαχων εκθέσεων.
- 10 Εν συνεχεία, το Συμβούλιο εκτίμησε ότι οι εκθέσεις αυτές «διατηρούσαν σε υψηλό βαθμό τον ευαίσθητο χαρακτήρα τους, παρά την πάροδο δεκαετησάρων ετών από τα γεγονότα τα οποία καταγράφονται σε αυτές».
- 11 Τέλος, απαντώντας σε επιχείρημα του I. Jurašinović ότι τα αιτηθέντα έγγραφα είχαν ήδη δημοσιοποιηθεί, το Συμβούλιο αναγνώρισε ότι είχε κοινοποιήσει στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο για την πρώην Γιουγκοσλαβία, το οποίο συστάθηκε από τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών (στο εξής: ΔΠΔΠΓ), τις επίμαχες εκθέσεις, στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιον του δικαστηρίου αυτού υποθέσεως Gotovina κ.λπ. Ωστόσο, η εν λόγω κοινοποίηση πραγματοποιήθηκε κατ' εφαρμογήν της αρχής της διεθνούς συνεργασίας με διεθνές δικαστήριο και όχι βάσει του κανονισμού 1049/2001.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Νοεμβρίου 2009, ο I. Jurašinović άσκησε προσφυγή με την οποία ζήτησε την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως. Οι τρεις λόγοι ακυρώσεως στους οποίους στηριζόταν η προσφυγή αυτή απορρίφθηκαν στο σύνολό τους από το Γενικό Δικαστήριο.
- 13 Πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 42 και 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε τον πρώτο λόγο ακυρώσεως του I. Jurašinović, κατά τον οποίο ο προβαλλόμενος ουδέτερος χαρακτήρας των εκθέσεων, που απορρέει από το γεγονός ότι η ECMM δεν ανήκε στα αντιμαχόμενα μέρη κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων στην πρώην Γιουγκοσλαβία, θα έπρεπε να καταστήσει δυνατή την πρόσβαση στα αιτηθέντα έγγραφα. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το γεγονός αυτό, ακόμη και αν υποθεθεί αποδεδειγμένο, δεν ασκούσε καμία επιρροή επί του ζητήματος αν η γνωστοποίηση των εκθέσεων μπορούσε ή όχι να θίξει την προστασία του δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις, καθόσον οι εκθέσεις περιείχαν εκτιμήσεις και αναλύσεις της πολιτικής, στρατιωτικής και από πλευράς ασφάλειας καταστάσεως στην περιοχή του Κnin κατά τη διάρκεια του Αυγούστου 1995. Ως εκ τούτου, αν το περιεχόμενο των εκθέσεων αυτών είχε γνωστοποιηθεί, τούτο θα είχε ενδεχομένως ως αποτέλεσμα, αφενός, να θιγούν οι πολιτικές της Ένωσης που σκοπό έχουν να συμβάλουν στην ειρήνη, στη σταθερότητα και στη βιώσιμη περιφερειακή συμφιλίωση στην περιοχή αυτή της Ευρώπης, και, αφετέρου, να δημιουργηθεί μια κατάσταση η οποία θα εξασθενούσε την εμπιστοσύνη των κρατών των δυτικών Βαλκανίων στη κινηθείσα διαδικασία ενσωματώσεως έναντι της Ένωσης.
- 14 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 50 και 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε τον δεύτερο λόγο του I. Jurašinović, κατά τον οποίο οι εκθέσεις θα έπρεπε να είχαν γνωστοποιηθεί, δεδομένου ότι δεν είχαν προηγουμένως χαρακτηριστεί ως «ευαίσθητα έγγραφα» κατά την έννοια του άρθρου 9 του κανονισμού 1049/2001. Το Γενικό Δικαστήριο τόνισε, συναφώς, ότι δεν προκύπτει ούτε

από τη διάταξη αυτή ούτε από το άρθρο 4 του εν λόγω κανονισμού ότι η απουσία ενός τέτοιου χαρακτηρισμού για ένα έγγραφο απαγορεύει στο οικείο θεσμικό όργανο να αρνηθεί την πρόσβαση σε αυτό επικαλούμενο τον κίνδυνο να θιγεί η προστασία του δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις, σε περίπτωση που το αιτηθέν έγγραφο περιέχει ευαίσθητα στοιχεία.

- 15 Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 55 έως 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε τον τρίτο λόγο του I. Jurašinić, κατά τον οποίο το Συμβούλιο είχε προηγουμένως γνωστοποιήσει τις εκθέσεις στο ΔΠΔπΓ, στο πλαίσιο της υποθέσεως Gotovina κ.λπ., βάσει του κανονισμού 1049/2001, και όχι βάσει της αρχής της διεθνούς συνεργασίας, η οποία δεν υφίσταται. Το Γενικό Δικαστήριο τόνισε, συναφώς, ότι το σύνολο των αρχείων της ECMM διαβιβάστηκε στο ΔΠΔπΓ κατά τη δεκαετία του 90 προκειμένου να καταστήσει δυνατή για τον εισαγγελέα του ΔΠΔπΓ την κίνηση διώξεων κατά των προσώπων που φέρονταν ως υπεύθυνα για σοβαρές παραβιάσεις του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου διαπραχθείσες στο έδαφος της πρώην Γιουγκοσλαβίας από το 1991 και μετά. Για τον ίδιο λόγο, το Συμβούλιο διαβίβασε στον εισαγγελέα, στο πλαίσιο της εν λόγω υποθέσεως, κατ' εφαρμογή του άρθρου 70 Β του περί διαδικασίας και αποδείξεων κανονισμού του ΔΠΔπΓ, 48 από τις εκθέσεις τις οποίες αφορά η αίτηση προσβάσεως του I. Jurašinić. Εν πάση περιπτώσει, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε ο I. Jurašinić δεν αφορούσε τη νομιμότητα της αποφάσεως του Συμβουλίου που επέτρεψε την κοινοποίηση των 48 αυτών εκθέσεων. Επιπλέον, από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν μπορούσε να συναχθεί ότι το Συμβούλιο κοινοποίησε τις εν λόγω 48 εκθέσεις στον A. Gotovina κατόπιν αιτήσεως προσβάσεως υποβληθείσας βάσει του κανονισμού 1049/2001.

Τα αιτήματα των διαδίκων

- 16 Ο I. Jurašinić ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ή, επικουρικώς, να ακυρώσει την επίδικη απόφαση,
 - να υποχρεώσει το Συμβούλιο να επιτρέψει την πρόσβαση στο σύνολο των αιτηθέντων εγγράφων, και
 - να υποχρεώσει το Συμβούλιο να του καταβάλει το ποσό των 8 000 ευρώ, ως αποζημίωση για τη διαδικασία, πλέον τόκων, με το ισχύον κατά την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως αναιρέσεως επιτόκιο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.
- 17 Το Συμβούλιο ζητεί την απόρριψη της αναιρέσεως και την καταδίκη του I. Jurašinić στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

- 18 Ο I. Jurašinić προβάλλει τρεις λόγους προς στήριξη της αιτήσεώς του αναιρέσεως.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 19 Με τον πρώτο λόγο, ο I. Jurašinić υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι το Γενικό Δικαστήριο, στον βαθμό που αποφάνθηκε επί της προσφυγής ακυρώσεως χωρίς να συμβουλευθεί προηγουμένως και να εξετάσει τα επίμαχα έγγραφα, δεν διαφύλαξε τον «δίκαιο χαρακτήρα της δίκης».

- 20 Κατά το Συμβούλιο, ο λόγος αυτός είναι, καταρχάς, προδήλως απαράδεκτος, καθόσον ο I. Jurašiniović παρέλειψε να προσδιορίσει τον κανόνα δικαίου που έχει παραβιαστεί.
- 21 Επιπλέον, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, κανένας κανόνας δεν υποχρεώνει το Γενικό Δικαστήριο, προτού αποφανθεί επί προσφυγής με την οποία ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως με την οποία δεν επιτράπη η πρόσβαση σε έγγραφα στα οποία ζητήθηκε η πρόσβαση, ούτε να ζητήσει την προσκόμιση των εγγράφων αυτών, ούτε να τα εξετάσει. Συγκεκριμένα, ούτε η νομολογία ούτε οι διατάξεις του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου που αφορούν τα μέτρα οργανώσεως και τα αποδεικτικά μέσα επιβάλλουν κάποια σχετική υποχρέωση, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο έχει συναφώς την ευχέρεια να ζητήσει την προσκόμιση των εν λόγω εγγράφων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 22 Πρέπει να επισημανθεί εκ προοιμίου ότι, σε αντίθεση προς όσα ισχυρίζεται το Συμβούλιο, από τα επιχειρήματα που διατύπωσε ο I. Jurašiniović προκύπτει ότι αυτός προέβαλε σαφώς προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, η οποία απορρέει μεταξύ άλλων από το ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε τα αιτηθέντα έγγραφα. Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι παραδεκτός.
- 23 Όσον αφορά την ουσία, πρέπει να εξακριβωθεί αν, όπως διατείνεται ο I. Jurašiniović, το Γενικό Δικαστήριο ήταν υποχρεωμένο να διατάξει την προσκόμιση των αιτηθέντων εγγράφων προκειμένου να αποφανθεί επί της προσφυγής ακυρώσεως.
- 24 Επιβάλλεται όμως η διαπίστωση συναφώς ότι ουδείς δικονομικός κανόνας του Γενικού Δικαστηρίου επιβάλλει τέτοια υποχρέωση.
- 25 Συγκεκριμένα, όπως ορθώς επισήμανε το Συμβούλιο, οι διατάξεις του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με τα μέτρα οργανώσεως και τα αποδεικτικά μέσα, μεταξύ άλλων τα άρθρα 64, παράγραφος 3, στοιχείο δ΄, 65, στοιχείο β΄, και 67, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού, απλώς προβλέπουν ότι το Γενικό Δικαστήριο μπορεί ενδεχομένως να λάβει γνώση ενός εγγράφου στο οποίο δεν επιτράπη η πρόσβαση του κοινού, ζητώντας από το οικείο θεσμικό όργανο την προσκόμιση του εν λόγω εγγράφου.
- 26 Περαιτέρω, πρέπει να προστεθεί, συναφώς, ότι η νομιμότητα αποφάσεως που αρνείται την πρόσβαση σε έγγραφα, όπως η επίδικη εν προκειμένω, πρέπει καταρχήν να εκτιμάται υπό το πρίσμα των λόγων βάσει των οποίων εκδόθηκε, και όχι του περιεχομένου των αιτηθέντων εγγράφων.
- 27 Βεβαίως, όταν ο προσφεύγων αμφισβητεί τη νομιμότητα αποφάσεως που δεν του επέτρεψε την πρόσβαση σε έγγραφο κατ' εφαρμογήν μίας από τις εξαιρέσεις που προβλέπει το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, ισχυριζόμενος ότι η εξαίρεση που επικαλέσθηκε το οικείο θεσμικό όργανο δεν είχε εφαρμογή στο αιτηθέν έγγραφο, το Γενικό Δικαστήριο οφείλει να διατάξει την προσκόμιση του εγγράφου αυτού και να το εξετάσει, τηρώντας την υποχρέωση δικαστικής προστασίας του εν λόγω προσφεύγοντος. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο, αν το ίδιο δεν εξετάσει το εν λόγω έγγραφο, δεν θα είναι σε θέση να εκτιμήσει *in concreto* αν το οικείο θεσμικό όργανο εγκύρως αρνήθηκε την πρόσβαση στο έγγραφο αυτό βάσει της εξαίρεσεως που επικαλέσθηκε και, κατά συνέπεια, να ελέγξει τη νομιμότητα της αποφάσεως με την οποία δεν επιτράπη η πρόσβαση στο εν λόγω έγγραφο (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση της 21ης Ιουνίου 2012, C-135/11 P, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds κατά Επιτροπής, σκέψη 75).
- 28 Ωστόσο, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από τις σκέψεις 18 και 29 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ο I. Jurašiniović δεν ισχυρίσθηκε πρωτοδίκως ότι οι εξαιρέσεις που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 δεν είχαν

εφαρμογή στα επίμαχα έγγραφα, αλλά περιορίστηκε στην αμφισβήτηση του βασίμου των επιχειρημάτων που προέβαλε το Συμβούλιο με την επίδικη απόφαση με σκοπό να αποδείξει ότι η δημοσιοποίηση των εγγράφων αυτών θα έθιγε τα συμφέροντα που προστατεύουν οι εξαιρέσεις αυτές.

- 29 Δεν μπορεί όμως να υποστηρίζεται ότι, για να εκτιμήσει τη νομιμότητα των λόγων για τους οποίους δεν επιτράπη η πρόσβαση σε έγγραφο και τους οποίους επικαλέσθηκε θεσμικό όργανο βάσει μιας εξαιρέσεως της οποίας δεν αμφισβητείται η δυνατότητα εφαρμογής, το Γενικό Δικαστήριο υποχρεούται να διατάσσει συστηματικά την προσκόμιση ολόκληρου του εγγράφου στο οποίο ζητήθηκε η πρόσβαση.
- 30 Συγκεκριμένα, κατά τη χρήση του περιθωρίου εκτιμήσεως που διαθέτει όσον αφορά την εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων, το Γενικό Δικαστήριο δύναται να αποφασίζει αν, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, είναι αναγκαία η προσκόμιση του εγγράφου αυτού ενώπιόν του, τούτο δε προκειμένου να εξετάσει το βάσιμο των λόγων βάσει των οποίων θεσμικό όργανο αρνήθηκε την πρόσβαση στο εν λόγω έγγραφο.
- 31 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 32 Με τον δεύτερο λόγο, ο I. Jurašinić ισχυρίζεται, καταρχάς, ότι το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας ότι το Συμβούλιο βασίμως αρνήθηκε την πρόσβαση στα αιτηθέντα έγγραφα με την αιτιολογία ότι περιείχαν «ευαίσθητα στοιχεία», χωρίς ωστόσο να έχουν προηγουμένως χαρακτηριστεί τα έγγραφα αυτά ως «ευαίσθητα έγγραφα», κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, παρέβη την τελευταία αυτή διάταξη καθώς και το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού. Συγκεκριμένα, μια τέτοια ερμηνεία, αφενός, διευρύνει το πεδίο εφαρμογής του εν λόγω άρθρου 9, παράγραφος 1, πέραν των όσων προβλέπει το γράμμα του και, αφετέρου, παρέχει στα θεσμικά όργανα τη διακριτική ευχέρεια να αρνούνται την πρόσβαση σε οποιοδήποτε έγγραφο, χαρακτηρίζοντάς το ως «ευαίσθητο» a posteriori, και όχι κατά τη δημιουργία του.
- 33 Εν συνεχεία, μια τέτοια διασταλτική ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001 δικαιολογείται ακόμα λιγότερο όταν, όπως εν προκειμένω, το οικείο θεσμικό όργανο, για λόγους αντλούμενους από την προστασία των διεθνών σχέσεων, αρνείται την πρόσβαση σε έγγραφα που δεν έχουν διαβαθμιστεί κατά την έννοια της διατάξεως αυτής. Συγκεκριμένα, η διάταξη αυτή αναφέρεται μόνο «στους τομείς της δημόσιας ασφάλειας, της άμυνας και των στρατιωτικών υποθέσεων» και ουδόλως μνημονεύει την προστασία των διεθνών σχέσεων.
- 34 Τέλος, κατά τον I. Jurašinić, το γεγονός ότι τα αιτηθέντα έγγραφα καταρτίστηκαν πριν από τη θέση σε ισχύ του κανονισμού 1049/2001 δεν ασκεί επιρροή, καθόσον το Συμβούλιο διαθέτει την ευχέρεια, της οποίας δεν έκανε χρήση εν προκειμένω, να χαρακτηρίζει ως «ευαίσθητα», κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 9, παράγραφος 1, έγγραφα και μετά την έκδοσή τους.
- 35 Συναφώς, το Συμβούλιο αντιτείνει, καταρχάς, ότι η παραδοχή στην οποία στηρίζονται τα επιχειρήματα του I. Jurašinić είναι προδήλως εσφαλμένη, δεδομένου ότι η επίδικη απόφαση στηριζόταν αποκλειστικά στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, και όχι στο άρθρο 9 αυτού. Περαιτέρω, τα επίμαχα έγγραφα ήταν προγενέστερα του κανονισμού 1049/2001 και, ως εκ τούτου, δεν θα μπορούσαν να χαρακτηρισθούν ως «ευαίσθητα» κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 9, παράγραφος 1.

- 36 Το Συμβούλιο υποστηρίζει, στη συνέχεια, ότι η συλλογιστική του I. Jurašinić στηρίζεται σε σύγχυση μεταξύ της έννοιας του «ευαίσθητου εγγράφου», που ορίζεται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, και της έννοιας του «ευαίσθητου στοιχείου» που χρησιμοποιήθηκε από το Γενικό Δικαστήριο. Συγκεκριμένα, η πρώτη έννοια προσδιορίζει τα έγγραφα τα οποία διαβαθμίζονται ως «CONFIDENTIEL», «SECRET» ή «TRÈS SECRET», σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, ενώ η δεύτερη έννοια αφορά τις πληροφορίες των οποίων η δημοσιοποίηση θα έθιγε την προστασία του δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις.
- 37 Τέλος, το Συμβούλιο τονίζει ότι η ερμηνεία των επίμαχων διατάξεων που προτείνει ο I. Jurašinić καθιστά άνευ αντικειμένου την εξαίρεση σχετικά με την προστασία των διεθνών σχέσεων που προβλέπει το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, στον βαθμό που συνεπάγεται ότι της εν λόγω εξαίρεσεως μπορεί να γίνει επίκληση μόνον όταν έχει εφαρμογή το άρθρο 9 του εν λόγω κανονισμού, ενώ το άρθρο αυτό δεν αναφέρεται στην προστασία των διεθνών σχέσεων της Ένωσης.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 38 Επιβάλλεται εκ προοιμίου η διαπίστωση ότι από τις σκέψεις 7 και 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η επίδικη απόφαση εκδόθηκε αποκλειστικά βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, μεταξύ άλλων λόγω του ευαίσθητου χαρακτήρα των στοιχείων που περιέχονται στις εκθέσεις, που θα μπορούσε να θίξει την προστασία του δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά τη δημόσια ασφάλεια και τις διεθνείς σχέσεις. Συνεπώς, το Συμβούλιο δεν υπήγαγε τις εκθέσεις αυτές στο ειδικό καθεστώς των ευαίσθητων εγγράφων που προβλέπει το άρθρο 9 του κανονισμού 1049/2001.
- 39 Ωστόσο, κατά τον I. Jurašinić, το Συμβούλιο δεν μπορούσε να επικαλεσθεί τις εξαιρέσεις που προβλέπει το εν λόγω άρθρο 4 για να αρνηθεί την πρόσβαση στις εκθέσεις χωρίς να τις έχει προηγουμένως διαβαθμίσει ως «TRÈS SECRET/TOP SECRET», «SECRET» ή «CONFIDENTIEL», σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001.
- 40 Η ερμηνεία αυτή των άρθρων 4 και 9 του κανονισμού 1049/2001 δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 41 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, καταρχάς, όπως ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν προκύπτει ούτε από το άρθρο 4 ούτε από το άρθρο 9 του κανονισμού 1049/2001 ότι η έλλειψη προηγούμενης διαβαθμίσεως εγγράφου σύμφωνα με το εν λόγω άρθρο 9, παράγραφος 1, απαγορεύει στο θεσμικό όργανο να αρνηθεί την πρόσβαση στο έγγραφο αυτό βάσει του εν λόγω άρθρου 4.
- 42 Ακολούθως, οι δύο αυτές διατάξεις επιδιώκουν διαφορετικό σκοπό.
- 43 Συγκεκριμένα, αφενός, όπως προκύπτει επίσης από το άρθρο 2, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001, το άρθρο 9 του κανονισμού αυτού αποσκοπεί απλώς στην πρόβλεψη ειδικής μεταχείρισης, ιδίως, όσον αφορά τα πρόσωπα τα οποία επιφορτίζονται με την επεξεργασία των αιτήσεων προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων, για τα έγγραφα τα οποία έχουν χαρακτηριστεί ως ευαίσθητα και διαβαθμιστεί ως «TRÈS SECRET/TOP SECRET», «SECRET» ή «CONFIDENTIEL» σύμφωνα με τους ισχύοντες στο πλαίσιο του οικείου θεσμικού οργάνου κανόνες, οι οποίοι προστατεύουν τα βασικά συμφέροντα της Ένωσης ή ενός ή περισσότερων κρατών μελών της στους τομείς που ορίζονται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001.
- 44 Αφετέρου, το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, εισάγοντας ένα καθεστώς εξαιρέσεων από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων που παρέχεται στο κοινό από το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού, επιτρέπει στα θεσμικά όργανα να αρνούνται την πρόσβαση σε έγγραφο προκειμένου να αποφευχθεί το ενδεχόμενο η γνωστοποίηση του εγγράφου αυτού να θίξει ένα από τα προστατευόμενα από το άρθρο 4 αυτό συμφέροντα (βλ., κατά την έννοια αυτή, αποφάσεις της

1ης Φεβρουαρίου 2007, C-266/05 P, Sison κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2007, σ. I-1233, σκέψη 62, καθώς και της 17ης Οκτωβρίου 2013, C-280/11 P, Συμβούλιο κατά Access Info Europe, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 45 Τέλος, κατά πάγια νομολογία, όταν το οικείο θεσμικό όργανο αποφασίζει να αρνηθεί την πρόσβαση σε έγγραφο, το οποίο του ζητήθηκε να γνωστοποιήσει, οφείλει, καταρχήν, να παράσχει εξηγήσεις σχετικά με τον τρόπο κατά τον οποίον η πρόσβαση στο έγγραφο αυτό θα μπορούσε να θίξει συγκεκριμένα και ουσιαστικά το συμφέρον που προστατεύει η εξαίρεση του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001 την οποία επικαλείται το θεσμικό αυτό όργανο. Επιπλέον, ο κίνδυνος προσβολής του δημόσιου συμφέροντος πρέπει να είναι ευλόγως προβλέψιμος και όχι αμιγώς υποθετικός (απόφαση της 21ης Ιουλίου 2011, C-506/08 P, Σουηδία κατά MyTravel και Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. I-6237, σκέψη 76 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 46 Στο πλαίσιο αυτό, όμως, το γεγονός ότι θεσμικό όργανο εκτιμά ότι κάποιο έγγραφο είναι ευαίσθητο κατά την έννοια του άρθρου 9 του κανονισμού 1049/2001, συνάγοντας εντεύθεν ότι οι αιτήσεις προσβάσεως στο εν λόγω έγγραφο πρέπει να υπόκεινται στην ειδική επεξεργασία που προβλέπει η διάταξη αυτή, δεν μπορεί, αυτό και μόνο, να δικαιολογήσει την εφαρμογή στο έγγραφο αυτό των εξαιρέσεων που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001.
- 47 Ομοίως και αντιστρόφως, το γεγονός και μόνον ότι έγγραφο δεν χαρακτηρίστηκε ως «ευαίσθητο» κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 9 δεν μπορεί να αποκλείσει την εφαρμογή των εξαιρέσεων που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001, χωρίς να στερήσει την τελευταία αυτή διάταξη από την πρακτική της αποτελεσματικότητας.
- 48 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως δεν είναι βάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 49 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, ο I. Jurašínovíč προσάπτει, κατ' ουσίαν, στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε πολλαπλώς σε πλάνη περί το δίκαιο όταν απέρριψε το επιχείρημα ότι κακώς το Συμβούλιο είχε αρνηθεί στον I. Jurašínovíč την πρόσβαση στις εκθέσεις, ενώ τις είχε ήδη κοινοποιήσει, βάσει του κανονισμού 1049/2001, σε τρίτους, εν προκειμένω στην εισαγγελική αρχή του ΔΠΔπΓ και στην υπεράσπιση του A. Gotovina.
- 50 Πρώτον, ο I. Jurašínovíč υποστηρίζει ότι οι εκθέσεις δεν κοινοποιήθηκαν στο ΔΠΔπΓ βάσει της αρχής της διεθνούς συνεργασίας με διεθνές δικαστήριο, αρχή η οποία δεν υφίσταται, αλλά κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 1049/2001. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Συμβούλιο δεν μπορεί να αρνηθεί σε άλλους τρίτους, όπως ο ίδιος ο I. Jurašínovíč, την πρόσβαση στα έγγραφα τα οποία είχε ήδη κοινοποιήσει στον A. Gotovina. Συγκεκριμένα, η εν λόγω άρνηση συνιστά διάκριση μεταξύ του I. Jurašínovíč και του A. Gotovina, που είναι αμφότεροι πολίτες της Ένωσης.
- 51 Απαντώντας στα επιχειρήματα αυτά, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ο I. Jurašínovíč συγχέει την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων με την προνομιακή πρόσβαση στα έγγραφα αυτά. Μόνο το πρώτο είδος προσβάσεως διέπεται από τον κανονισμό 1049/2001 και ισχύει *erga omnes*. Αντιθέτως, όταν η νομική βάση χορηγήσεως προσβάσεως σε έγγραφο είναι διαφορετική από αυτήν του κανονισμού 1049/2001, η πρόσβαση αυτή είναι προνομιακή και αφορά μόνο αυτόν στον οποίο επετράπη η πρόσβαση. Το Συμβούλιο διευκρινίζει ότι η διαβίβαση των επίμαχων εγγράφων στην εισαγγελική αρχή του ΔΠΔπΓ και στην υπεράσπιση του A. Gotovina εμπίπτει στο δεύτερο είδος προσβάσεως και εντάσσεται στους σκοπούς της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας της Ένωσης, που περιλαμβάνουν και την προαγωγή της διεθνούς συνεργασίας.

- 52 Δεύτερον, ο I. Jurašinić, αφενός, αμφισβητεί τη διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την οποία η κοινοποίηση των επίμαχων εγγράφων στην εισαγγελική αρχή του ΔΠΔπΓ και στην υπεράσπιση του A. Gotovina πραγματοποιήθηκε βάσει του άρθρου 70 Β του περί διαδικασίας και αποδείξεων κανονισμού του ΔΠΔπΓ, στον βαθμό που η διαπίστωση αυτή στηρίζεται μόνο στις εξηγήσεις που παρέσχε το Συμβούλιο με το υπόμνημά του αντικρούσεως και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, χωρίς την προσκόμιση ουδενός αποδεικτικού στοιχείου. Αφετέρου, προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι διαπίστωσε ότι το σύνολο των αρχείων της ECOMM διαβιβάστηκε στο ΔΠΔπΓ κατά τη δεκαετία του 90 προκειμένου να καταστήσει δυνατή για τον εισαγγελέα του ΔΠΔπΓ την κίνηση διώξεων κατά προσώπων φερομένων ως υπευθύνων για σοβαρές παραβιάσεις του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου που είχαν διαπραχθεί στο έδαφος της πρώην Γιουγκοσλαβίας από το 1991 και μετά, ενώ, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο εκπρόσωπος του Συμβουλίου δεν ήταν σε θέση να αναφέρει επακριβώς την ημερομηνία κατά την οποία τα έγγραφα απεστάλησαν στο ΔΠΔπΓ.
- 53 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι το ζήτημα αν το άρθρο 70 Β του περί διαδικασίας και αποδείξεων κανονισμού του ΔΠΔπΓ συνιστούσε τη νομική βάση της κοινοποίησης των επίμαχων εγγράφων δεν είναι καθοριστικό υπό το πρίσμα του δικαίου της Ένωσης. Συγκεκριμένα, στην υπό κρίση υπόθεση, είναι σημαντικό να καθοριστεί αν τα επίμαχα έγγραφα διαβιβάστηκαν στην εισαγγελική αρχή του ΔΠΔπΓ και στην υπεράσπιση του A. Gotovina βάσει του κανονισμού 1049/2001 ή του προϊσχύσαντος κανόνα δικαίου της Ένωσης, ήτοι της αποφάσεως 93/731/EΚ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου (ΕΕ L 340, σ. 43). Κατά το Συμβούλιο όμως, τούτο δεν ισχύει, καθόσον τα επίμαχα έγγραφα διαβιβάστηκαν στο πλαίσιο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας της Ένωσης.
- 54 Τρίτον, ο I. Jurašinić υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, μη ακυρώνοντας, τουλάχιστον εν μέρει, την επίδικη απόφαση, λόγω του γεγονότος ότι 48 από τις εκθέσεις είχαν πράγματι διαβιβαστεί στην υπεράσπιση του A. Gotovina, πλανήθηκε περί το δίκαιο.
- 55 Το Συμβούλιο υποστηρίζει συναφώς ότι οι 48 αυτές εκθέσεις δεν είχαν καταστεί κοινό κτήμα.
- 56 Τέταρτον και τελευταίο, ο I. Jurašinić ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο, μη λαμβάνοντας υπόψη ένα έγγραφο, της 30ής Μαΐου 2007, με το οποίο ο A. Gotovina είχε ζητήσει από το Συμβούλιο την πρόσβαση σε εκθέσεις βάσει του κανονισμού 1049/2001, λόγω του ότι το έγγραφο αυτό δεν είχε προσκομισθεί στο πλαίσιο της υποθέσεως T-465/09 επί της οποίας εκδόθηκε η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, πλανήθηκε περί το δίκαιο. Συναφώς, ο I. Jurašinić υποστηρίζει ότι έλαβε γνώση του εν λόγω εγγράφου μόνο μετά την περάτωση της αποδεικτικής διαδικασίας στην υπόθεση αυτή, πράγμα που τον εμπόδισε να προσκομίσει το έγγραφο αυτό, τοσούτω μάλλον που το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το υπόμνημά του απαντήσεως ως εκπρόθεσμο. Ωστόσο, το ίδιο έγγραφο είχε κατατεθεί στο πλαίσιο της υποθέσεως T-63/10 επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 3ης Οκτωβρίου 2012, Jurašinić κατά Συμβουλίου, που αφορά τους ίδιους διαδίκους ενώπιον του ίδιου δικαστικού σχηματισμού. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε εγκύρως να αμφιβάλλει για την ύπαρξη του εγγράφου αυτού.
- 57 Συναφώς, το Συμβούλιο αντιτείνει ότι η αίτηση στην οποία αναφέρεται ο I. Jurašinić δεν υποβλήθηκε βάσει του κανονισμού 1049/2001, δεδομένου ότι επρόκειτο για αίτηση προνομιακής προσβάσεως. Εν πάση περιπτώσει, το Συμβούλιο υποστηρίζει, αφενός, ότι δεν μεταχειρίστηκε την αίτηση αυτή ως εάν ενέπιπτε στον κανονισμό 1049/2001 και, αφετέρου, ότι τα έγγραφα δεν απεστάλησαν απευθείας στην υπεράσπιση του A. Gotovina.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 58 Για να δοθεί απάντηση στα επιχειρήματα αυτά, αρκεί να τονιστεί ότι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι η πρόσβαση σε έγγραφο που χορηγήθηκε σε αιτούντα βάσει του κανονισμού 1049/2001 καθιστά δυνατή, όπως υποστηρίζει ο I. Jurašinić, την κοινοποίηση του ίδιου εγγράφου σε κάθε αιτούντα την

πρόσβαση στο έγγραφο αυτό, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι ο I. Jurašinić δεν κατόρθωσε να αποδείξει ότι η υπεράσπιση του A. Gotovina και η εισαγγελική αρχή του ΔΠΔπΓ απέκτησαν την πρόσβαση στις εκθέσεις βάσει του κανονισμού 1049/2001.

- 59 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το μοναδικό στοιχείο που ο I. Jurašinić επικαλέστηκε συναφώς κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση είναι ένα έγγραφο της 30ής Μαΐου 2007, με το οποίο ο A. Gotovina ή οι συνήγοροί του ζήτησαν από το Συμβούλιο την πρόσβαση σε εκθέσεις. Το έγγραφο αυτό όμως δεν προσκομίστηκε στην υπό κρίση υπόθεση.
- 60 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως πλανήθηκε περί το δίκαιο μη λαμβάνοντας υπόψη το εν λόγω έγγραφο.
- 61 Συγκεκριμένα, αφενός, ο I. Jurašinić αναγνωρίζει ότι δεν προσκόμισε το έγγραφο της 30ής Μαΐου 2007 στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Συναφώς, απλώς εξηγεί τους λόγους για τους οποίους παρέλειψε να προβεί στην προσκόμιση του αποδεικτικού αυτού στοιχείου, ήτοι το γεγονός ότι το υπόμνημά του απαντήσεως, που κατατέθηκε εκπρόθεσμα, δεν έγινε δεκτό από το Γενικό Δικαστήριο και ότι η διεξαγωγή των αποδείξεων είχε περατωθεί.
- 62 Αφετέρου, στον βαθμό που ο I. Jurašinić υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε να αγνοήσει την ύπαρξη του εγγράφου αυτού, δεδομένου ότι αυτό είχε εν πάση περιπτώσει κατατεθεί στη δικογραφία της υποθέσεως T-63/10, αρκεί να τονιστεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να εκτιμήσει το βάσιμο λόγου ακυρώσεως που προβάλλεται με προσφυγή βάσει αποδεικτικών στοιχείων που δεν κατατέθηκαν στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, σύμφωνα με τους ισχύοντες δικονομικούς κανόνες.
- 63 Όσον αφορά τα λοιπά επιχειρήματα προς στήριξη του υπό κρίση λόγου, αρκεί να διαπιστωθεί ότι αυτά στηρίζονται στην εσφαλμένη παραδοχή ότι οι εκθέσεις, στις οποίες είχαν πρόσβαση η υπεράσπιση του A. Gotovina και η εισαγγελική αρχή του ΔΠΔπΓ, τους είχαν κοινοποιηθεί βάσει του κανονισμού 1049/2001.
- 64 Για τους λόγους όμως που αναφέρθηκαν στις σκέψεις 58 έως 62 της παρούσας αποφάσεως, ο I. Jurašinić δεν κατόρθωσε να αποδείξει ότι η παραδοχή αυτή ήταν βάσιμη. Ως εκ τούτου, τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να απορριφθούν.
- 65 Πρέπει, περαιτέρω, να τονιστεί ότι, όπως ορθώς υπογραμμίζει το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 57 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η νομική βάση της κοινοποίησεως των εκθέσεων στον A. Gotovina, στο πλαίσιο της δίκης του ενώπιον του ΔΠΔπΓ, δεν μπορεί να θέσει εν αμφιβόλω τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως, στον βαθμό που δεν αποδείχθηκε ότι η απόφαση αυτή εκδόθηκε βάσει του κανονισμού 1049/2001.
- 66 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί ως αβάσιμος και, συνεπώς, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 67 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

68 Δεδομένου ότι ο I. Jurašiniović ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του Συμβουλίου.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Καταδικάζει τον Ivan Jurašiniović στα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)